

Arrest

nr. 246 589 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DELGRANGE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 april 2020 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13octies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. DELGRANGE, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 10 september 2007 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Aan verzoeker werd op 24 juni 2009 door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Hij werd als gevolg hiervan tot een verblijf in het Rijk toegelaten.

1.3. Op 21 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 26 maart 2019 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 227 186 van 8 oktober 2019 vernietigde de Raad de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2019 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 1 april 2020 ten aanzien van verzoeker een nieuwe beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen – het betreft immers in werkelijkheid twee beslissingen die zijn opgenomen in één akte –, die op 7 april 2020 aan verzoeker werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer

naam : [A.]

voornaam : [H.]

[...]

nationaliteit : Afghanistan

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 30 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, om de volgende ernstige redenen van openbare orde:

Op 10/09/2007 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 24/06/2009 werd u door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 25/06/2009 in kennis werd gebracht. Als een gevolg van deze beslissing werd u in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd u op 11/12/2009 een A-kaart afgeleverd, die laatste geldig was tot 22/11/2012. Op heden beschikt u over een verblijfsrecht van onbeperkte duur en werd u op 23/11/2012 in het bezit gesteld van een B-kaart, geldig tot 13/10/2022.

Op 23/06/2016 werd u door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid gepleegd tegen uw echtgenote; bedreigingen door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf; mondelinge of schriftelijke bedreigingen, onder bevel of voorwaarden met een aanslag op personen of eigendommen, strafbaar met een criminele straf.

Op basis van deze informatie werd door de DVZ op 26/06/2018 op basis van artikel 49/2, § 4, eerste lid, tweede zin (en artikel 55/5/1, § 2, 1°) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus, werd u door het CGVS op 18/10/2018 uitgenodigd voor gehoor, teneinde u de mogelijkheid te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen. U gaf geen gevolg aan deze oproep en bijgevolg heeft u nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Op 21/12/2018 besliste het CGVS uw subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980 in te trekken, een beslissing waarvan u op 24/12/2018 in kennis werd gebracht. Het CGVS stelde dat uw handelingen, in casu het op zeer ernstige wijze mishandelen van uw echtgenote, niet te verzoenen zijn met de humanitaire inslag van het subsidiair beschermings-

statuut en de daaruit voortvloeiende internationale bescherming. Het stelde dat de door u gepleegde misdrijven, waarvoor u definitief veroordeeld werd op 23/06/2016, gelet op de aard en de ernst van de feiten, alsook de omstandigheden waarin deze gepleegd werden, gekwalificeerd dienen te worden als een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980. Tot slot was het CGVS van oordeel dat u in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat u mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende geen schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en bijgevolg is de intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus definitief geworden.

Gezien uw subsidiaire beschermingsstatus definitief werd ingetrokken op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Op 26/03/2019 was u het voorwerp van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest nr. 227.186 van 08/10/2019 vernietigde de RVV deze beslissing, waardoor u op dat ogenblik opnieuw recht op verblijf kreeg.

U werd op 11/02/2020 via een aangetekend schrijven opnieuw uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde via uw raadsman aan de DVZ een ingevulde vragenlijst met 28 bijlagen. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten zal met al deze elementen, evenals met alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen rekening worden gehouden. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten wordt, in toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, met uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 10/09/2007 verklaarde dat u het Rijk op diezelfde dag bent binnengekomen, met andere woorden ongeveer 12,5 jaar geleden. U was op dat ogenblik reeds meerderjarig en had de volle leeftijd van 29 jaar bereikt. U verklaarde tijdens uw gehoor in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat u voorafgaand aan uw aankomst in België in Afghanistan woonde. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven, meer bepaald 29 jaar, in uw land van herkomst heeft doorgebracht. U groeide er dus op en werd er opgevoed. U verklaarde in de door uw raadsman aan de DVZ bezorgde vragenlijst dat u in uw land van herkomst diverse tewerkstellingen heeft genoten, waaronder als taxichauffeur, zelfstandige en in de landbouw.

U verklaarde als moedertaal Dari te hebben, één van de officiële landstalen in Afghanistan. Uit de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus blijkt ook dat u het Pashtou als taal ook een beetje machtig bent. Zoals verder zal blijken, heeft u ook in België bepaalde opleidingen en tewerkstellingen genoten. Het geheel van deze vaststellingen maakt dat u als zelfstandige volwassen man, die het merendeel van zijn leven in Afghanistan doorbracht over de nodige (talen)kennis, ervaring en vaardigheden beschikt die u kan aanwenden om zich in uw land van herkomst te herintegreren.

Zoals vermeld, heeft u in België sinds uw aankomst diverse opleidingen en tewerkstellingen genoten. In de vragenlijst verklaarde u via uw raadsman dat u tussen 2009 en 2015 Nederlandse lessen volgde en verder opleidingen genoot via VDAB Gent, OCMW Gent en ook een inburgeringscursus volgde. Daarnaast gaf u aan te werken sinds 2013, meer bepaald als hulpkok via het OCMW van, 2013 - 2015, als zelfstandige van een nachtwinkel van 2015 - 2017 en van 2017 tot heden via interimbureaus bij verschillende bedrijven. Ter ondersteuning van deze verklaringen legde u diverse bewijzen voor, zoals:

een oprichtingsakte van uw nachtwinkel; diverse loonfiches voor de periode maart-mei 2018; individuele loonafrekening september 2018 - maart 2019; bewijs van tewerkstelling via OCMW Gent voor de periode 2013-2017; loonfiches voor de periode september-november 2019; loonfiches voor de periode oktober-december 2019; loonfiches voor de periode juni-augustus 2019; een tewerkstellingsattest arbeider dd. 06/02/2020; werkloosheidsbewijzen RVA van januari 2020; een attest van inburgering; een attest van beëindiging van een beroepsopleiding dd. 19/12/2011; een certificaat van opleiding leertraject Nederlands als Tweede Taal dd. 28/06/2012 en een inschrijvingsformulier cursist voor volwassenenonderwijs dd. 08/02/2018.

We merken vooreerst op dat het volgen van opleidingen, inburgerings- en taalcursussen en het genieten van tewerkstelling, slechts enkele aspecten zijn die blijk kunnen geven van integratie. Enerzijds behoort het tot een normale attitude dat u na een verblijf van ruim 12,5 jaar in België een officiële landstaal leerde, een inburgeringscursus volgde en opleidingen en/of tewerkstelling genoot. Bovendien wijzen we er op dat het volgen van Nederlandse taallessen en een integratiecursus in het Vlaamse Gewest onderdeel uitmaken van een verplicht inburgeringstraject voor nieuwkomers. Deze elementen op zich vormen geen afdoende bewijs van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving.

Integendeel brengen we in herinnering dat u op 23/06/2016 door de Correctionele Rechtbank te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel 3 jaren wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen en het bedreigen van uw echtgenote. Zo blijkt uit het vonnis dat u uw toenmalige echtgenote op zeer ernstige wijze mishandelde door haar regelmatig te slaan en verwondingen toe te brengen en in de nacht van 28/05/2016 zelfs een mes op haar keel zette, haar bij het haar nam en met haar hoofd meerdere keren tegen de muur sloeg en haar meerdere malen schopte. Het klemt ons inziens des te meer, daar u deze zeer ernstige feiten van partnermishandeling pleegde in het bijzijn van uw minderjarige kinderen. De feiten waren dusdanig ernstig dat de rechtbank u onder andere volgende probatievoorwaarden: een gepaste begeleiding volgen in het kader van uw drank- en agressieprobleem en een absoluut contact- en verontrustingsverbod met uw toenmalige echtgenote, behoudens de eventueel toegestane contacten met betrekking tot het omgangsrecht met de gemeenschappelijke kinderen.

Ondanks het feit dat u reeds definitief veroordeeld werd voor zeer ernstige feiten van partnermishandeling in het bijzijn van uw minderjarige kinderen en ondanks het feit dat u de gunst van probatie toegestaan werd door de Correctionele Rechtbank te Gent dd. 23/06/2016, werd u op 13/07/2018 opnieuw definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden met uitstel 5 jaren voor 10 maanden. Opnieuw werd u definitief veroordeeld wegens het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid aan uw voormalige echtgenote. Uit de vonnis blijkt dat u na de eerste feiten van uw toenmalige echtgenote gescheiden bent, doch - ondanks het feit dat u eerder een absoluut contact - en verontrustingsverbod opgelegd kreeg als probatievoorwaarde - op 02/06/2018 haar huis binnenging terwijl zijn afwezig was. Bij haar thuiskomst deed u de deur op slot en takelde u haar fysiek zwaar toe, dit opnieuw in het bijzijn van uw minderjarige kinderen. Uit het vonnis blijkt eveneens dat u, nog steeds in aanwezigheid van uw minderjarige kinderen, naar de keuken ging om er een mes uit een schuif te halen. De broer van uw voormalige echtgenote kon dit belemmeren, zo niet had de schade die u in aanwezigheid van uw minderjarige kinderen aanrichtte nog beduidend groter zijn.

Uit het vonnis bleek dat de politie opgeroepen werd door een van uw kinderen en uw voormalige echtgenote aangetroffen werd met bloed aan haar mond en een deel van haar bovenlip losgescheurd. Ook bleken haar beide ogen en jukbeenderen gezwollen, werd een lichte scheur vastgesteld in haar oorlel en had ze verschillende schrammen en bloeduitstortingen in haar hals. U werd aangetroffen in de woonkamer, in aanwezigheid van uw minderjarige kinderen en dit in ontbloot bovenlijf. U vertoonde agressief gedrag jegens de politie ter plaatse en hoewel u niet dronken bleek te zijn, merkte de politie wel een lichte alcoholgeur. Hoewel u geseind stond voor de naleving van voormelde probatievoorwaarden, betrad u zonder toestemming de woning van uw voormalige echtgenote en takelde u haar fysiek ongemeend hard toe nadat u alcohol had geconsumeerd.

Door de rechter werd bijzonder zwaar getild aan het feit dat u deze bewezen feiten pleegde terwijl u onder de strikte naleving van probatievoorwaarden stond ten gevolge het vonnis dd. 23/06/2016. Ondanks het feit dat u een absoluut contactverbod had, pleegde u opnieuw bijzonder ernstige feiten van partnergeweld, dit terwijl u alcohol gedronken had en dit opnieuw in het bijzijn van uw minderjarige kinderen. De rechtbank stelde vast dat er sprake was van verzwarende omstandigheden, onder andere: het feit dat uw toen zevenjarig zoontje al huilend naar de politie belde om het partnergeweld te melden

en het gegeven dat u de feiten in uw bekentenis minimaliseerde. Bij de straftoemeting werd ook rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten, die als bijzonder ernstig en verontrustend werden gekwalificeerd, evenals de begeleidende omstandigheden en uw persoonlijkheid zoals onder meer blijkt uit uw strafrechtelijk verleden.

Het feit dat u na uw eerste veroordeling voor feiten van partnermishandeling opnieuw definitief veroordeeld werd voor gelijkaardige feiten en het gegeven dat u de bewezen verklaarde feiten minimaliseerde, toont ons inziens aan dat u geen lessen trok uit uw verleden en de ernst van uw daden niet inziet of wenst in te zien.

Derhalve dienen we te concluderen dat uw persoonlijk gedrag, dat resulteerde in twee definitieve veroordelingen, een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds dat het niet kennelijk onredelijk is om uit het feit dat eerdere veroordelingen betrokkene niet hebben tegengehouden om nieuwe strafbare feiten te plegen, af te leiden dat er een actueel recidiverisico is (RvV 28 maart 2018, nr. 201.814) of verder nog: "De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24)." (RvV 22 december 2017, nr. 197.311).

Wat uw familiale banden binnen de Belgische samenleving betreft, merken we op dat u in de vragenlijst die uw raadsman ons bezorgde, verklaarde dat de enige in België verblijvende gezins- of familieleden uw minderjarige kinderen zijn. Zoals reeds gebleken is, bent u ondertussen van uw toenmalige echtgenote gescheiden, waardoor er tussen u en haar geen sprake is van een gezinsleven.

Daarnaast gaf u aan een in Afghanistan verblijvende zus te hebben waarmee u echter geen contact meer zou hebben.

Wat betreft de aanwezigheid in België van uw minderjarige kinderen, merken we op dat u ons diverse documenten bezorgde waarin gepleit wordt om uw verblijf te behouden en u geen verwijderingsmaatregel op te leggen. U bezorgde ons diverse foto's van u met uw kinderen, waaruit een affectieve relatie moet blijken. Daarnaast bezorgde u ons ondertekende verklaringen van verschillende van uw kinderen waarin zij verzoeken u niet terug te sturen naar Afghanistan. Tot slot bezorgde u ons diverse verklaringen, waaronder één van de huisarts van uw gezin en de vaste begeleider van uw gezin. Zij wijzen allen op de negatieve impact die een beëindiging van uw verblijf en terugkeer naar Afghanistan kan hebben op het psychologisch en fysiek welzijn van uw minderjarige kinderen. Een gelijkaardige verklaring werd ondertekend door de directeur van de school waar uw kinderen school lopen, evenals door de psychologen van vzw Eclips.

Dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen u en uw minderjarige kinderen, wordt niet betwist. Bij het nemen van deze beslissing tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals de gevolgen van deze beslissingen voor u en uw kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kan hebben op het welzijn van uw minderjarige kinderen is mogelijk. Hiermee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn. Het feit dat uw toenmalige echtgenote en uw minderjarige kinderen legaal in België verbleven, heeft u er niet van weerhouden herhaaldelijk bijzonder ernstige feiten van openbare orde te plegen waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze niet enkel een impact konden hebben op het welzijn van uw kinderen, doch ook op uw eigen verblijfsrechtelijke situatie. Het klemt dan ook eens te meer dat u de mogelijke negatieve gevolgen op uw minderjarige kinderen aanhaalt om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen, terwijl uw eigen gedrag aan de basis daarvan ligt. U pleegde ook niet zomaar feiten van openbare orde, maar zoals reeds ten overvloede aangehaald, pleegde u herhaaldelijk bijzonder ernstige feiten van partnergeweld jegens de moeder van uw kinderen in hun bijzijn. U schopte en sloeg hun moeder, scheurde haar lip, trok aan haar haren en dit tot bloedens toe en plaatste een mes op haar keel terwijl zij hiervan getuige moesten zijn. Dit alles deed u herhaaldelijk onder invloed van alcohol en in duidelijke overtreding van eerder opgelegde probatievoorwaarden. Het feit dat uw toen zevenjarig kind al huilend de politie moest verwittigen terwijl de broer van uw toenmalige echtgenote moest verhinderen dat u opnieuw een mes kon grijpen, getuigt van zoveel onbezonnen agressie dat de

trauma's en negatieve impact op het welzijn van uw kinderen in de eerste plaats daar moeten worden gezocht.

Uit het vonnis blijkt dat er een absoluut contact- en verontrustingsverbod opgelegd was, behalve wat betreft de regeling in het kader van het omgangsrecht met uw kinderen, doch klaarblijkelijk kon u zich niet beheersen om na het drinken van een halve liter bier buiten de omgangsregeling om het huis van uw voormalige echtgenote ongevraagd te betreden en haar bij thuiskomst ernstig te mishandelen in het bijzijn van uw kinderen. Gelet op het feit dat dat herhaaldelijk veroordeeld bent voor dezelfde feiten, u zich klaarblijkelijk niet aan uw probatievoorwaarden kon houden, u zich klaarblijkelijk niet kan beheersen en de normale omgangsregeling niet kan respecteren waarbij u uw eigen kinderen in gevaar brengt en traumatiseert, kan ons inziens enkel leiden tot de conclusie dat u een gevaar vormt voor zowel uw voormalige echtgenote en uw minderjarige kinderen. De eventuele bijkomende negatieve impact van deze beslissing op uw minderjarige kinderen, is op zich onvoldoende reden om een behoud van uw verblijf te rechtvaardigen.

We merken ook op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden, zeker het gegeven dat het telkens ging om bijzonder ernstige feiten van partnergeweld in het bijzijn van uw minderjarige kinderen, worden uw persoonlijke familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De contacten met uw minderjarige kinderen in België kunnen ook op andere manieren worden onderhouden, bijvoorbeeld door moderne communicatiemiddelen. Bovendien maakt u niet aannemelijk dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn om regelmatig contact te onderhouden met uw minderjarige kinderen, daar zij begeleid van een meerderjarige op volkomen regelmatige wijze het land kunnen in- en uitreizen. Uw voormalige echtgenote en kinderen beschikken over de subsidiaire beschermingsstatus en een terugkeer naar het land van herkomst kan dus gevolgen hebben voor deze beschermingsstatus. We wijzen er echter op dat ontmoetingen niet noodzakelijk plaats moeten vinden in Irak, deze kunnen ook plaatsvinden in elke andere staat waartoe jullie allen toegang hebben. Bijgevolg is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissingen.

Betreffende uw medische situatie, verklaarde u in de door uw raadsman aan de DVZ bezorgde vragenlijst geen medische problemen te ervaren die u belemmeren te reizen of naar uw land van herkomst terug te keren.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, verklaarde in de voormelde vragenlijst niet te kunnen terugkeren omdat uw geboorteplaats Momaki volledig vernield zou zijn en u er risico loopt en er in levensgevaar bent. Ter ondersteuning maakte u twee rapporten over, meer bepaald: "EASO Country of Origin Information Report 2017: Afghanistan - Individuals targeted by armed actors in the conflict" en "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan 2018". Vooreerst merken we op dat u zich uitdrukt in algemeen vage bewoordingen en niet verder kwam dan twee losstaande woorden, namelijk 'risico' en 'levensgevaar', zonder ook maar enige nadere toelichting welk risico er bij terugkeer bestaat, op welke manier u in levensgevaar zou zijn en hoe dit alles op u persoonlijk betrekking heeft. U verwees naar de twee toegevoegde rapporten, maar het louter poneren van twee losstaande woorden en daarbij in algemene termen verwijzen naar lijvige rapporten, zonder te duiden hoe dit betrekking heeft op uw specifieke situatie, kan bezwaarlijk worden beschouwd als een geloofwaardige en grondige vrees in geval van terugkeer. We merken daarnaast op dat de door u aangehaalde rapporten, waarnaar u in algemene zin verwijst, dateren van respectievelijk december 2017 en 30/08/2018, terwijl de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus dateert van daarna, namelijk 21/12/2018. In deze beslissing is het CGVS van oordeel dat u in de stad Kabul (Afghanistan) over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980. Bijgevolg was het van oordeel dat u mag teruggeleid worden naar Afghanistan en een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De door u aangebrachte elementen, meer bepaald twee losstaande woorden en een algemene verwijzing naar rapporten die dateren van voor de beslissing van het CGVS, nopen niet tot een andere conclusie. Het CGVS was in haar beslissing reeds van oordeel dat van u, rekening houdend met uw persoonlijk profiel, redelijkerwijs kan verwacht worden dat u zich in Kabul kan vestigen. Het CGVS oordeelde, op basis van de EASO Guidance Nota, dat hoewel een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, wel kan verwacht worden dat u in uw levensonderhoud voorziet. U bent immers een alleenstaande man, niet vergezeld van kinderen, die in het land van herkomst en in België

opleidingen volgde en tewerkstelling genoot, waaronder als zelfstandige. U beheerst het Dari, en een beetje Pashtou en blijkens de beslissing van het CGVS tot intrekking van uw subsidiaire beschermings-status heeft u reeds veel affiniteit met de Afghaanse hoofdstad.

U werkte er als taxichauffeur om onder meer in de stad Kabul rond te rijden, kocht er een auto, uw kind werd er geboren en u ging er feesten. Tot slot blijkt u aldaar ook een vriend te hebben, op wie u dus kan steunen bij uw hervestiging. U blijkt ook over gronden in uw geboortestreek te beschikken, die u kan inzetten om uw vestiging in Kabul te vergemakkelijken.

Meer recente informatie, die dateert van na de door u aangehaalde rapporten evenals de beslissing van het CGVS, bevestigt voorgaande analyse. Uit de "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis " dd . juni 2019 (een kopie van dit rapport werd aan uw administratief dossier toegevoegd) blijkt opnieuw dat hoewel een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, het voor alleenstaande mannen zonder kinderen niet onredelijk is zich in Kabul te vestigen. Gelet op de reeds aangehaalde elementen, valt uw profiel perfect onder de individuele elementen waarmee rekening moet worden gehouden, zoals daar zijn; uw leeftijd, geslacht, familiale situatie, gezondheid, opleidings- en professionele achtergrond, vertrouwdheid met de omgeving en een ondersteunend netwerk. Al deze elementen werden reeds in beschouwing genomen en bijgevolg kan enkel geconcludeerd worden dat u in Kabul nog steeds over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Bijgevolg wordt er omwille van ernstige redenen van openbare orde krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, bevolen het grondgebied te verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) iuncto artikel 5 van de de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

"Eerste onderdeel: De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

De Raad van State oordeelt dat:

"artikel 8 EVRM als hogere norm boven de Vreemdelingenwet primeert; dat de algemene stelling dat een 'correcte' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 EVRM kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds".

Wanneer de schending van artikel 8 EVRM wordt ingeroepen diende volgende redenering te worden gevolgd zoals blijkt uit de arresten van de algemene vergadering van Uw Raad van 17 februari 2011 :

In de eerste plaats wordt onderzocht of er een privé- en gezinsleven bestaat. Dit begrip wordt door artikel 8 EVRM niet gedefinieerd, het gaat om een autonoom begrip dat los van het interne recht dient te worden geïnterpreteerd. Dit is een feitenkwesie.

In casu kwam verzoeker naar België in 2007. Hij verkreeg de subsidiaire beschermingsstatus en verbleef dus 13 jaar legaal in België.

Gedurende al die jaren heeft hij zich geïntegreerd in België.

Verzoeker heeft Nederlands geleerd en heeft een sociale netwerk opgebouwd in België. Het centrum van zijn belangen bevindt zich dus vandaag in België.

Uw Raad stelde in het UDN-arrest van 22.05.2019 dat:

"Hieruit blijkt dat de verzoekende partij samen met haar ex-echtgenote het ouderlijk gezag uitoefent over de vier minderjarige kinderen. Daarnaast verblijven de kinderen ook elke zaterdag tussen 14u00 en 18u00 bij de verzoekende partij. Verder blijkt dat deze verblijfsregeling een tijdelijke regeling is in afwachting tot de verzoekende partij een geschikte woonst vindt. De verwerende partij vermeldt dat er een regeling is opgelegd voor de kinderen door de familierechtbank, maar lijkt op het eerste gezicht geen enkele aandacht te besteden aan de inhoud van het tussenvonnis. Zo blijkt nergens uit de gegevens van het administratief dossier dat er rekening werd gehouden met het gegeven dat beide ouders het ouderlijk gezag uitoefenen over de minderjarige kinderen, noch werd er rekening gehouden met het gegeven dat de kinderen elke week bij hun vader verblijven en dit op zaterdag tussen 14u en 18u. Hoewel het verblijfsrecht bij de verzoekende partij beperkt is, oordeelde de familierechter dat het wel degelijk in het belang van de kinderen is dat een effectief verblijf bij de verzoekende partij werd geïnstalleerd. De familierechter had daarbij kennis van de strafrechtelijke feiten die de verzoekende partij pleegde. Uit een verklaring van de psycholoog die de kinderen begeleidt blijkt bovendien dat de kinderen regelmatig contact hebben met hun vader."

Ook in het annulatiearrest van 08.10.2019 onderlijnt Uw Raad dat vaststaat dat verzoeker een sterke band heeft met zijn kinderen.

Uw Raad stelt verder dat gelet op de jonge leeftijd van de kinderen van verzoeker zij niet zelf kunnen beslissen om op bezoek te gaan bij hun vader, na uitvoering van het bevel. De mogelijkheid voor verzoeker om contacten te onderhouden met zijn minderjarige kinderen zal volledig afhangen van de medewerking van hun moeder. Uw Raad stelt vast dat niet kan uitgegaan worden van haar medewerking nu zij slachtoffer is van intra-familiaal geweld door verzoeker.

Bovendien is het niet mogelijk voor de kinderen van verzoeker, die subsidiaire bescherming genieten, om naar Afghanistan af te reizen teneinde hun vader te bezoeken. Zij zouden zodoende dreigen om hun verblijfsrecht te verliezen, bovendien is er een ernstig veiligheidsrisico in geval van terugkeer naar Afghanistan (zie verder).

Dat de bestreden beslissing een inmenging in het gezinsleven van verzoeker inhoudt, nu hij omgangsrecht en een sterke band heeft met zijn vier kinderen, wordt niet betwist.

Verzoeker zorgt goed voor zijn kinderen. Zij schreven ook allemaal een brief waarin zij vragen om het verblijfsrecht van hun vader niet in te trekken.

De kinderen van verzoeker zijn jong en kunnen niet zelfstandig met de 'moderne communicatiemiddelen' met verzoeker contact houden. Het is wel duidelijk dat de voormalige echtgenote van verzoeker zich niet geroepen voelt om het contact tussen haar kinderen en hun vader te faciliteren, mocht zij hier al de kennis voor hebben.

Bovendien kan dit geenszins fysiek contact en zorg vervangen.

Tenslotte dient erop gewezen te worden dat het gezin het niet breed heeft en niet over internet beschikt. Het vergt een hele investering om contact via internet mogelijk te maken. Men moet beschikken over een internetabonnement en over een laptop. Dit is een investering, waarvan men kan aannemen dat de moeder van de kinderen, slachtoffer (meermaals) van verzoeker, niet zal maken. Temeer daar zij het niet breed heeft als alleenstaande moeder van vier kinderen.

Waar men stelt dat de kinderen verzoeker in een ander land dan Irak (sic) kunnen gaan bezoeken, met begeleiding, is ook dit geheel hypothetisch. Vier kinderen (en begeleider) naar pakweg Pakistan laten reizen is bijzonder duur. Verzoeker zal in Afghanistan, een land in oorlog, en waar zeker terugkeerders het zeer moeilijk hebben om het hoofd boven water te kunnen houden, onmogelijk genoeg kunnen verdienen om dit in één van de komende jaren te betalen.

Ook de mama van de kinderen, die het niet breed heeft als alleenstaande mama van vier, zal hier haar geld niet aan uitgeven.

Verzoeker zal dus zijn kinderen niet meer zien, en amper horen.

De ganse ontwikkeling van verwerende partij over hoe verzoeker contact zal houden met zijn kinderen, is louter theoretisch en houdt geen enkele rekening met de concrete situatie: verzoeker keert terug naar een oorlogsgebied, waar de meeste mensen in bittere armoede proberen te overleven, en waar toegang tot 'moderne communicatie' bijzonder moeilijk is. De kinderen van verzoeker worden opgevoed door de voormalig echtgenote van verzoeker, die omwille van het verleden (begrijpelijkerwijs) het contact tussen verzoeker en zijn kinderen niet zal faciliteren. Zij zijn te jong om zelf via internet te communiceren en hebben er het materiaal niet voor. Reizen met vier én begeleider (indien die al gevonden kan worden) zal voor verzoeker onbetaalbaar zijn.

Men dient uit te gaan van de realiteit en niet van loutere hypotheses (dat verzoeker de lotto wint in Afghanistan?).

Het niet in aanmerking nemen van bij voorbeeld de sociaal-economische situatie van het gezin en verzoeker, nu en in Afghanistan, maakt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verkeerde premissen. Dit maakt een motiveringsgebrek uit.

De beslissing is onjuist, minstens niet afdoende gemotiveerd.

Er is in se inmenging en bijgevolg dient artikel 8, tweede lid EVRM toegepast te worden. Het recht op privé- en gezinsleven is niet absoluut m.a.w. de inmenging door tegenpartij is toegestaan voor zover ze voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft zoals bepaalt in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Tegenpartij dient te bewijzen dat zij de bekommernis heeft om een juist evenwicht te bereiken tussen de rechten van de vreemdeling enerzijds en de rechten van de Belgische staat anderzijds.

De bestreden beslissing, zijnde een maatregel die een inmenging betekent in het privé- en gezinsleven van verzoeker, dient proportioneel te zijn aan een legitiem doel dat tegenpartij nastreeft.

De bestreden beslissing maakt een louter formele belangenafweging, die niet voldoet om te beschouwen dat verwerende partij effectief de belangen van verzoeker en die van de samenleving heeft afgewogen. Zo is de bestreden beslissing wel gemotiveerd over het gezinsleven, maar houdt ze geen rekening met de reële situatie van verzoeker en zijn kinderen.

Zoals hierboven is uiteengezet is het zeer onwaarschijnlijk dat verzoeker zijn kinderen de eerstvolgende jaren nog zal zien, indien hij naar Afghanistan zal gaan.

De motivering van de bestreden beslissing is op dat punt onjuist, minstens niet afdoende.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een gevaar zou vormen voor zijn kinderen, faalt opnieuw de motivering. Zij is bovendien in strijd met in kracht van gewijsde gegane beslissingen van de familierechtbank, die het omgangsrecht toekennen aan verzoeker.

Verzoeker wijst erop dat hij zijn kinderen nog nooit heeft pijn gedaan. Hij is een goede en geduldige vader, hetgeen door niemand betwist kan worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De bestreden beslissing betwist niet dat er inmenging is in het gezinsleven van verzoeker. Ze stelt zelfs dat de beslissing een negatieve impact zal hebben op het welzijn van verzoekers kinderen.

Maar, het is mogelijk op grond van openbare orde het verblijf van verzoeker in te trekken en dit gebeurt nu.

Dit is in strijd met artikel 8 van het EVRM. Indien men een inmenging in het gezinsleven van een onderdaan wenst te nemen, moet er een noodzakelijkheid zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak blijkt geenszins uit de bestreden beslissing. Het is niet omdat het technisch mogelijk is, dat zulks ook noodzakelijk is. Indien men recidive wenst te vermijden, kan men zich bedienen van de vele mogelijkheden die er bestaan voor geweldplegers, van niet vreemde origine. Deze mogelijkheden volstaan volgens de Belgische overheid om de bevolking te beschermen tegen geweldplegers met de Belgische nationaliteit. Waarom zou dit niet het geval zijn voor geweldplegers van buitenlandse nationaliteit.

De noodzaak voor een democratische samenleving is niet aangetoond.

De bestreden beslissing schendt artikel 8 EVRM.

Tweede onderdeel :

Artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."

Artikel 62 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)"

De artikelen 2 en 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen luiden als volgt:

" Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Verzoeker heeft zijn privéleven in België opgebouwd.

Artikel 73/13 van de vreemdelingenwet refereert allicht naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Het is in dit dossier opvallend dat de vier kinderen aan de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gevraagd het verblijfsrecht van hun vader niet in te trekken.

Ook hebben verschillende personen: de huisarts, een begeleider van het gezin van VZW Eclips en de directeur van de school van de kinderen de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen op de emotionele en psychologische impact, die de verwijdering van verzoeker naar Afghanistan, voor de kinderen zou hebben.

Deze elementen worden allemaal opgenomen in de bestreden beslissing.

Vervolgens worden zij echter niet afgewogen aan de voordelen voor de Belgische Staat bij de verwijdering van verzoeker.

Een belangenafweging maken is niet het louter vermelden van de belangen. Men dient ze ook effectief af te wegen.

Hier gebeurde dit niet.

Men neemt het voor lief dat deze vier kinderen emotioneel en fysiek zullen lijden onder de verwijdering van hun vader.

Een ander element waar men geen enkele rekening mee houdt, is het financiële. De terugkeer van verzoeker naar Afghanistan, zal ertoe leiden dat hij niet meer zal kunnen bijdragen in de kosten van de opvoeding van de kinderen. De kinderen hebben het nu zeker niet breed. Dit zal omwille van de bestreden beslissing niet kunnen verbeteren. Het leven is immers zeer zwaar in Afghanistan. Het is er moeilijk werk te vinden, en nog moeilijker om met het loon dat je krijgt te overleven. De kans dat verzoeker nog iets over zal houden om aan zijn kinderen te sturen, is zeer klein.

Dit alles toont aan dat de impact op de kinderen slechts voor de vorm in de bestreden beslissing wordt opgenomen. Dat deze impact zeer groot is, en onherstelbare schade zal aanrichten, komt zeker niet naar voor.

De kinderen hebben zich allemaal uitgesproken voor het blijven van hun vader. Hun wens wordt genegeerd.

De bestreden beslissing neemt het belang van de kinderen niet afdoende en slechts voor de vorm in rekening. Dit maakt een schending uit van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

4.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 22, § 1, 3° en 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoekers recht op verblijf wordt beëindigd en dat hem het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven om ernstige redenen van openbare orde. Hierbij wordt door verweerder verwezen naar de ernstige strafbare feiten die verzoeker in het verleden pleegde en het recidivegevaar. Verweerder heeft tevens uiteengezet waarom hij meent dat het feit dat verzoekers kinderen in België verblijven geen betesel vormt om de bestreden beslissingen te nemen en op welke basis hij oordeelde dat de situatie in Afghanistan evenmin kan worden gezien als een hinderpaal om deze beslissingen te nemen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 jul 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet worden geduïd dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert in wezen aan dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM heeft doorgevoerd. Hij verwijst hierbij naar zijn langdurig verblijf in het Rijk en het feit dat zijn kinderen, ten aanzien van wie hij nog steeds het ouderlijk gezag heeft en met wie hij regelmatig contact heeft, in België verblijven.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker zekere banden in het Rijk heeft ontwikkeld ingevolge zijn verblijf gedurende meer dan dertien jaar in België en het staat niet ter discussie dat hij een gezinsleven met zijn kinderen heeft en dat de bestreden beslissingen een inmenging vormen in verzoekers recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven. Een dergelijke inmenging is, overeenkomstig artikel 8, tweede lid van de Vreemdelingenwet, evenwel mogelijk indien deze bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. De bestreden beslissingen hebben een wettelijke basis en verzoeker betwist niet dat hij zich herhaaldelijk schuldig heeft gemaakt aan ernstige geweldplegingen jegens zijn ex-echtgenote. Het is daarnaast niet kennelijk onredelijk om te besluiten dat verzoeker, gelet op het feit dat een eerste veroordeling wegens gewelddaden hem er niet van heeft weerhouden nogmaals dergelijke feiten te plegen en het vastgestelde agressieprobleem, actueel nog een werkelijke ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en dat het daarom nodig is om hem niet langer tot een verblijf in het Rijk toe te laten en hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Zijn betoog dat er andere mogelijkheden zijn om geweldplegers onder controle te houden leidt in casu niet tot het besluit dat verweerder de situatie incorrect heeft ingeschat. Verweerder heeft er terecht op gewezen dat reeds

werd gepoogd om verdere geweldplegingen te voorkomen door verzoeker een contact- en veront-rustingsverbod op te leggen en dat verzoeker zich hier niet aan hield.

Verzoeker zet uitvoerig uiteen dat hij van oordeel is dat verweerder onvoldoende rekening hield met de sterke band die hij heeft met zijn kinderen en met de moeilijkheden om vanuit het buitenland contacten met hen te onderhouden.

De Raad dient allereerst te herhalen dat verweerder geenszins ontkent dat verzoeker nog een sterke band heeft met zijn kinderen en in aanmerking nam dat deze kinderen een briefje schreven met de vraag om hun vader tot een verder verblijf in België toe te laten en dat de huisarts, de gezinsbegeleider, de schooldirecteur en psychologen van een vzw attesten hebben opgesteld waarin zij vragen om verzoeker, in het belang van zijn kinderen, verder in het Rijk te laten blijven en waarbij wordt gewezen op de negatieve impact die een dergelijke verwijdering op het welzijn van deze kinderen kan hebben. Verweerder heeft overwogen dat de kinderen in het verleden meermaals getuige waren van de ernstige mishandelingen van hun moeder, zodat kan worden aangenomen dat de trauma's en de negatieve impact op hun welzijn waarvan sprake in de eerste plaats daar hun oorsprong vinden. Hij heeft tevens gesteld dat het verdere verblijf van verzoeker, gezien zijn gedrag, ook een negatieve impact op de kinderen kan hebben. Hij heeft geconcludeerd dat verzoeker hoe dan ook een gevaar vormt voor de openbare orde en dat het feit dat hij wordt verplicht het grondgebied van het Rijk te verlaten een bijkomende negatieve impact kan hebben op zijn minderjarige kinderen hier niet tegen opweegt. Deze argumentatie is niet kennelijk onredelijk en het feit dat de familierechtbank heeft toegestemd met een omgangsrecht leidt niet tot een ander besluit.

Verzoekers vaststelling dat zijn ex-echtgenote, die meermaals het slachtoffer was van echtelijk geweld, wellicht geen medewerking zal verlenen aan acties om het contact tussen hem en zijn kinderen mogelijk te maken indien hij in het buitenland verblijft en dat zijn kinderen, aangezien zij de subsidiaire beschermingsstatus hebben, hem niet kunnen bezoeken in Afghanistan doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verweerder vermag te oordelen dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan diens recht op een gezinsleven

Verweerder heeft bovendien rekening gehouden met het feit dat van zijn ex-echtgenote niet kan worden verwacht dat zij initiatieven neemt om het contact tussen verzoeker en zijn kinderen te bestendigen en deze kinderen niet naar Afghanistan kunnen reizen. Hij heeft erop gewezen dat verzoekers kinderen hem, begeleid door een een (ander) meerderjarig persoon, in een ander land, waar zij allemaal toegang toe hebben, kunnen ontmoeten. Verzoeker merkt op dat de organisatie van een dergelijke ontmoeting duur is en dat hij dit wellicht daarom niet op korte termijn zal kunnen realiseren. Dit impliceert evenwel niet dat hij, in afwachting van eventuele inkomsten uit een nieuwe arbeidsbetrekking om dit te bekostigen, niet in staat zou zijn om toch ondertussen enig contact te houden met zijn kinderen en op die wijze de banden met deze kinderen niet te laten teloor gaan. Verweerder heeft in dit verband trouwens overwogen dat ook gebruik kan worden gemaakt van de moderne communicatiemiddelen. Verzoekers betoog dat zijn kinderen, omwille van hun leeftijd, geen gebruik kunnen maken van moderne communicatiemiddelen kan niet overtuigen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat een van zijn kinderen telefonisch contact nam met de politie toen verzoeker zijn ex-echtgenote mishandelde. Dit impliceert dat er een telefoon beschikbaar was en kinderen kunnen tegenwoordig vanaf een zeer jonge leeftijd vlot met allerhande moderne communicatiemiddelen omgaan. Gezien de intensieve begeleiding die deze kinderen blijkens de voorgelegde stukken krijgen, kan ook niet worden aangenomen dat zij, via de school en hun begeleiders, geen toegang zouden hebben tot een computer met internetverbinding. Verzoeker maakt door louter te stellen dat delen van Afghanistan als oorlogsgebied moeten beschouwd worden niet aannemelijk dat hij zelf in dat land geen toegang kan hebben tot de moderne communicatiemiddelen. Daarenboven moet nogmaals worden gesteld dat verweerder hoe dan ook, indien dit nodig is ter bescherming van de openbare orde, een maatregel kan nemen die een zekere inmenging inhoudt in het privé- of gezinsleven van een vreemdeling.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder een belangenaf-weging doorvoerde waarbij hij niet alleen de banden van verzoeker met zijn kinderen betrok, doch ook in aanmerking nam dat verzoeker een zelfstandige volwassen man is, die weliswaar sedert 2007 in België verblijft, doch het grootste deel van zijn leven in Afghanistan doorbracht en die beschikt over de nodige talenkennis en de vereiste professionele ervaring en vaardigheden om zich in dat land te herintegreren. Verweerder gaf ook aan dat verzoeker geen echt diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving aantoonde. Verweerder stelde, na analyse van de stukken waarover hij beschikte, vast dat verzoeker

wel degelijk in de mogelijkheid is om zijn leven in Afghanistan zonder onoverkomelijke problemen verder te zetten.

Verweerder hield, gezien het voorgaande, rekening met de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten, met de duur van diens verblijf in België, met het gegeven dat verzoeker na een eerste inbreuk een gelijkaardige inbreuk pleegde en zijn gedrag dus niet aanpaste, met verzoekers gezinssituatie en de mogelijkheid om contacten te onderhouden met zijn kinderen, met de kans die verzoeker heeft om een verder leven op te bouwen in Afghanistan, met de problemen die verzoeker in dat land zou kunnen ondervinden en met de belangen van verzoekers kinderen. Er kan, in casu, niet worden besloten dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen geen passende belangenafweging doorvoerde en dat hij onterecht oordeelde dat deze beslissingen nodig zijn ter bescherming van de openbare orde (cf. EHRM 18 oktober 2006, nr. 46.410/99, Üner v. Nederland).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

4.1.2.3. Aangezien verzoeker niet toelicht waarom hij meent dat artikel 13 van het EVRM is geschonden kan de Raad ook geen schending van deze verdragsbepaling vaststellen.

4.1.2.4. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verweerder rekening heeft gehouden met de, in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opgenomen, verplichting om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheids-toestand van de betrokken vreemdeling.

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van wat verzoeker omschrijft als het eerste onderdeel van zijn eerste middel, heeft verweerder ook duidelijk gemotiveerd waarom hij meent dat de schriftelijke verklaringen van verzoekers kinderen – waarin deze aangeven dat zij wensen dat hun vader in België blijft – en de attesten die werden opgesteld door een huisarts, een gezinsbegeleider, een schooldirecteur en psychologen hem er niet toe hebben gebracht om een ander standpunt in te nemen. Verzoeker houdt onterecht voor dat verweerder deze documenten louter heeft vermeld en niet bij zijn afweging heeft betrokken. De Raad benadrukt ook dat het feit dat de kinderen van verzoeker iets wensen niet betekent dat verweerder deze wens zonder meer moet respecteren en niet kan oordelen dat wat de kinderen willen niet noodzakelijk in hun belang is en/of niet kan besluiten dat deze wens niet te verenigen is met andere belangen die, in casu, prioriteit dienen te krijgen.

Verzoeker licht nog toe dat indien hij wordt teruggestuurd naar Afghanistan hij niet meer bij machte zal zijn om bij te dragen in de kosten van de opvoeding van zijn kinderen. Daargelaten de vraag of verzoekers bewering dat hij in Afghanistan geen inkomen zal kunnen verwerven dat hem toelaat enige financiële steun te geven aan zijn kinderen correct is, moet worden gesteld dat uit zijn betoog niet kan worden afgeleid dat zijn kinderen de nodige bestaansmiddelen zouden ontberen. Indien het gezin in België financiële problemen heeft kan een beroep worden gedaan op het OCMW en andere instanties die erop toezien dat regelmatig in het land verblijvende minderjarigen voldoende ondersteuning en kansen krijgen. De beschouwingen van verzoeker omtrent zijn onmogelijkheid om financieel bij te dragen in de kosten die zijn verbonden aan de opvoeding van zijn kinderen leidt dan ook niet tot de conclusie dat verweerder enig dienstig gegeven onterecht uit het oog verloor.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, kan niet worden vastgesteld.

4.1.2.5. Aangezien artikel 52 van de Vreemdelingenwet werd opgeheven bij artikel 30 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, kan niet meer dienstig naar deze bepaling worden verwezen.

De aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet is onontvankelijk.

4.1.2.6. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerder verzoeker de kans heeft geboden om alle door hem nuttig geachte toelichtingen te geven en dat verweerder de relevante gegevens heeft betrokken bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22bis van de Grondwet, van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten) en van de artikelen 3, 9, 12 en 40.1 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij stelt het volgende:

“De principes

De Grondwetswijziging van 22 december 2008 (BS 29 december 2008) breidde het artikel 22 bis van de Grondwet uit met enkele nieuwe bepalingen. Deze grondwetswijziging had tot doel om de grondbeginselen van het Kinderrechtenverdrag op te nemen in de Grondwet, daar "(v)olgens een meerderheid in de rechtsleer en rechtspraak dit verdrag immers niet rechtstreeks toepasbaar (was) in onze Belgische rechtsorde" (Voorstel tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet, Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 175/001,4).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat er voor werd gekozen om de op te nemen rechten "geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen. De voorgestelde grondwetswijziging is daarom geënt op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule. De wetgever moet deze rechten invullen." (Verslag namens de Commissie voor de Institutionele aangelegenheden betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet, teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, Parl. St. Senaat, nr. 3-265/3, 5). De werkgroep belast met het onderzoek van titel II van de Grondwet, opgericht door de Senaatscommissie voor Institutionele Aangelegenheden, kwam in zijn verslag eveneens tot de conclusie dat waar artikel 22bis van de Grondwet zou worden herzien teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind "de ontworpen bepalingen niet rechtstreeks van toepassing zouden zijn " (Verslag betreffende de herziening van artikel 22bis van de Grondwet teneinde een lid toe te voegen betreffende de bescherming van aanvullende rechten van het kind, Parl. St. Senaat 2004-05, nr. 1501/001). In een nota aan de werkgroep belast met het onderzoek van Titel II van de Grondwet, opgericht in de Kamercommissie voor de Herziening van de Grondwet en de Hervorming van de instellingen, stelden professoren J. VELAERS en S. VAN DROOGHENBROECK verder dat de voorgestelde grondwetswijziging "a priori geen significante wijzigingen in (houdt) op het stuk van het juridisch erfgoed van rechten en vrijheden die thans gelden voor de kinderen die onder de jurisdictie van België vallen (...). De parlementaire voorbereiding van die grondwetstekst geeft vrij duidelijk aan dat volgens de auteurs de tekst en de nieuwe rechten die hij voor de kinderen bekrachtigt, in principe geen rechtstreekse werking zullen hebben. De formulering van de tekst (vaag en niet scherp gedefinieerd karakter van sommige van de nieuwe verankerde rechten/ verwijzing naar een tenuitvoerlegging door de bevoegde wetgevers) noopt op het eerste gezicht tot dergelijke conclusie. (...) Het zal geen enkele juridische meerwaarde creëren die niet zonder de aanneming ervan zou kunnen bestaan." (Nota in verband met het ontwerp tot herziening van artikel 22bis van de Grondwet betreffende de rechten van het kind, Parl. St. Kamer 2007-08, nr. 75/005, 29-33).

De Raad dient er dan ook op te wijzen dat de bepalingen van artikel 22bis van de Grondwet op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze bepalingen zijn immers geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die het bestuur een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van deze bepalingen daarom niet dienstig inroepen.

In overweging 22 van deze Richtlijn 2008/115 kan men lezen :

"Overeenkomstig het Verdrag van 1989 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mensen de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen."

Het artikel vijf van de Terugkeerrichtlijn leest :

"Non-refoulement, belang van het kind, familie- en gezinsleven en gezondheidstoestand

Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

- a) het belang van het kind;*
- b) het familie- en gezinsleven;*
- c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement."*

Toepassing in casu

Verzoeker heeft 4 minderjarige kinderen die in België verblijven.

De bestreden beslissing stelt:

"Bij het nemen van deze beslissing betreffende de beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt rekening gehouden met het bestaan van dit gezinsleven, evenals de gevolgen van deze beslissingen voor u en uw kinderen. Dat een beëindiging van uw verblijf en een verwijdering naar uw land van herkomst een negatieve impact kan hebben op het welzijn van uw minderjarige kinderen is mogelijk. Hierbij wordt evenwel voorbij gegaan aan het feit dat uw persoonlijk gedrag, waar u volledige verantwoordelijkheid voor draagt, aan de grondslag ligt van de huidige situatie waarin uw kinderen momenteel verkeren, evenals de potentiële bijkomende negatieve impact op hun welzijn."

De beslissing stelt dus dat er effectief een negatieve impact zal zijn op het welzijn van de kinderen.

Dat deze noodzakelijk zou zijn, wordt immers nergens gesteld.

Dus de bestreden beslissing houdt voor dat het in het belang van het kind zou zijn, wanneer verzoeker in België zou blijven. En toch neemt men de bestreden beslissing. Men zet wel de verschillende belangen naast elkaar, maar het is niet te begrijpen waarom de mogelijkheid om een vreemdeling uit te wijzen primeert op de belangen van vier kinderen.

Dit wordt ook niet als zodanig gemotiveerd.

Met deze motivatie toont de verwerende partij haar weigering om de impact van de beslissing tot verwijdering op het belang van het kind te onderzoeken, en weigert zij dus de wet toe te passen.

De bestreden beslissing diende dus rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen van verzoeker.

Bij het nemen van de bestreden beslissing diende verwerende partij dus als eerste overweging het hoger belang van de kinderen te nemen.

Dit is niet het geval in de bestreden beslissing.

Er vloeit een schending voort van artikel 22bis van de Grondwet, samen gelezen met artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG , de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3, 9, 12 en 40.1 van het Kinderrechtenverdrag."

4.2.2.1. Voor alles moet worden gesteld dat verzoeker zelf aangeeft dat uit rechtspraak en de voorbereidende werken van een Grondwetswijziging blijkt dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze bepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die het bestuur of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen niet dienstig inroepen (RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Ten overvloede stelt de Raad vast dat geen van de kinderen van verzoeker wordt verdacht van, vervolgd wegens of veroordeeld omwille van het begaan van een strafbaar feit, en verzoekers verwijzing naar artikel 40.1 van het Kinderrechtenverdrag schijnbaar het gevolg is van een incorrecte lezing van deze verdragsbepaling.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Voorts moet nogmaals worden geduid dat uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt waarom verweerder oordeelde dat, ondanks het feit dat de verwijdering van verzoeker een bijkomende impact kon hebben op zijn kinderen, het toch vereist is om het verblijf van verzoeker te beëindigen en hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De Raad herhaalt dat verweerder immers heeft aangegeven dat, aangezien verzoeker zich schuldig maakte aan ernstige geweldplegingen en hij dit gedrag herhaalde, kan worden besloten dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde in België en het daarom nodig is om hem niet langer tot een verblijf in het land toe te laten en hem te bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verweerder heeft ook aangegeven dat verzoeker weliswaar stukken aanbracht om te wijzen op de psychische problemen van zijn kinderen, maar schijnbaar vergeet dat hij zelf aan de basis ligt van de trauma's die deze kinderen opliepen aangezien zij werden geconfronteerd met de ernstige gewelddaden die hij pleegde ten aanzien van hun moeder. Verweerder is duidelijk uitgegaan van het feit dat het niet is uitgesloten dat verzoeker, die in het verleden reeds herviel, nogmaals dergelijke feiten pleegt en dit ook gevolgen kan hebben voor het welzijn van zijn kinderen, zodat het gegeven dat verzoeker niet verder bij zijn kinderen in België kan blijven en dit ook een invloed op hun welzijn kan hebben minder zwaar doorweegt.

Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat verweerder niet de gepaste aandacht heeft besteed aan het hoger belang van verzoekers kinderen. Voor zover nodig moet ook nog worden gesteld dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013). Het gegeven dat het hoger belang van het kind een belangrijk element is bij het nemen van een beslissing impliceert dan ook niet dat verweerder geen rekening mag houden met andere belangen en niet zou kunnen oordelen dat deze andere belangen, zoals de bescherming van de openbare orde, primeren.

4.2.2.2. De Raad wijst er bijkomend op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot de artikelen 7 (aangaande de eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven) en 24 van het Handvest van de grondrechten reeds het volgende stelde: *“Deze verschillende teksten leggen de nadruk op het belang van het gezinsleven voor het kind en bevelen de staten aan om rekening te houden met de belangen van het kind, maar scheppen geen subjectief recht voor de leden van een gezin om tot het grondgebied van een staat te worden toegelaten en mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij de staten een zekere beoordelingsmarge zouden ontzeggen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging.”* (HvJ 27 juni 2006, nr. C-540/03, § 59).

De bestreden beslissingen hebben ook niet tot gevolg dat verzoekers kinderen de bescherming en de zorg die nodig is voor hun welzijn wordt ontnomen, dat deze kinderen wordt verhinderd om hun mening te uiten of dat hen het recht om op regelmatige wijze persoonlijke en rechtstreekse contacten met hun ouders te hebben wordt ontzegd. Verweerder heeft bijzondere aandacht gehad voor het feit dat verzoekers kinderen, ook nadat hij het land heeft verlaten, de mogelijkheid moeten hebben om contacten te onderhouden met hun vader en uiteengezet dat dit zeker mogelijk is. Zoals reeds gesteld werpt verzoeker allerhande praktische bezwaren op maar toont hij hiermee niet aan dat hij niet in staat is, indien zowel hij als zijn kinderen dit wensen, verdere contacten te onderhouden vanuit het buitenland. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder artikel 24 van het Handvest van de grondrechten schond.

4.2.2.3. Verzoeker maakt met zijn betoog evenmin aannemelijk dat verweerder door de bestreden beslissingen te nemen de rechten en de beginselen die zijn opgenomen in het Handvest van de grondrechten niet heeft gerespecteerd, zodat geen schending van artikel 51 van dit Handvest van de grondrechten kan worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing vereist van verzoeker dat hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst, schendt de bestreden beslissing artikel 3 EVRM.

Aan verzoeker werd in de subsidiaire bescherming toegekend.

De veiligheidssituatie in Afghanistan is niet gunstig geëvolueerd sindsdien, integendeel.

Bovendien heeft verzoeker, gelet op zijn jarenlang legaal verblijf in België en zijn integratie in onze samenleving, een verwesterd profiel.

Een terugkeer naar Afghanistan voor verwesterde man is op vele niveaus problematisch:

Er is een probleem van integratie en dus uitsluiting en er is een probleem van veiligheid;

□ *Een rapport van de Austrian Red Cross vat de problemen van teruggekeerde vluchtelingen naar Afghanistan als volgt samen:*

<http://www.refworld.org/pdfid/4bd6e5452.pdf>

"Returnees are usually considered less economically vulnerable than those who remained in Afghanistan throughout the conflict years, because of the education and skills that many were able to acquire, as well as the savings some were able to accrue. However, from the point of view of returnees (particularly those of the second generation), repatriation is often accompanied by a complex mix of stresses and emotional struggles, brought on by leaving the place they knew best. Returning may have meant that their experience of being a non citizen of the country, regardless of the degree of familiarity there, was simply repeated when they returned to their 'homeland'; their psychosocial vulnerability (the feeling of 'non-belonging,' marginality or helplessness) may have been the same or worse than in the place of refuge." (AREU, July 2009, p. 1 -2)

"In general, it could be said that for those refugees with fewer social networks, lower economic status and lack of land remaining outside Afghanistan, the prospect of voluntary return and successful reintegration is low." (AREU, July 2009, p. 34)

"7.3 The external environment—social acceptance or rejection. [...]

Social rejection of returnees

"The returnees are clearly 'outsiders' and make easy targets for harassment by their peers both male and female. In particular, where second-generation refugees have been highly integrated into the

Pakistani or Iranian way of life, and cannot do, or do not know, what is 'normal' for Afghans, they may be perceived with contempt as 'spoiled,' 'loafers' or 'not Afghan.' By and large, there appears to be a general negative attitude shown towards some returnees, who are seen by some of those who remained in Afghanistan to have abandoned their country, fled war and enjoyed a prosperous life in exile. One of the reasons linked to such experiences was fear related to competition for resources. The second generation, who are likely to be in a better socioeconomic position than those who remained, are sometimes seen as undesirable intruders by their country fellows whose 'territory' in education, work, property ownership and social status is threatened by the large-scale return of refugees. In addition, there seems to exist some stereotypical perceptions toward girls and women who came back to Afghanistan and were exposed to other worlds as tending to be 'freer' in the eyes of some 'remainees'. This is linked to the general perceptions of Afghans towards Pakistani and Iranian women. [...]

Unequal treatment in the Afghan context

[...] For second-generation refugees, encountering discrimination based on various sectarian lines (ethnic, religious and political) is felt even more intensely than by first generation refugees or Afghans who had prior experience in Afghanistan and were more aware of this reality.

[...] For returned second-generation Afghan refugees looking for employment, especially those unfamiliar with the local environment, their lack of networks in their new environment is a formidable obstacle. Some familiarity with the job situation in the new context is critical, even when returnees have had the experience of self-employment or acquiring skills during exile. To be successfully self-employed, some kind of guarantee, connections with a partner, capital or a combination of these is needed, particularly for economically vulnerable groups with fewer connections. Notably, respondents who were relatively wealthy and had strong extended family networks did not mention serious concerns about employment.

Similarly, a sense of marginalization caused by bribery and *wasita* (relations to powerful people) associated with accessing education and work opportunities was often raised as an issue by respondents in this study. Corruption in the context of school exams, university entrance exams and scholarships was reported by educated respondents; they said that only those who had power and money could access more favorable opportunities. Given that many refugees found it difficult to secure satisfactory work during their time in Pakistan or Iran, this apparently—and unexpectedly—unequal situation in their homeland often left them feeling despondent. [...] If a returnee was a socially respectable person in the community (e.g. in a position of influence, religiously devout, or able to bring benefit to others), he or she was less likely to face harassment." (AREU, July 2009, p. 41-42)

□ In het rapport van het Afghanistan Independent Human Rights Commission (AIHRC): 'Fifth Report Situation of Economic and Social Rights in Afghanistan' van November/december 2011, wordt deze problematiek als volgt aangekaart:

<http://www.aihrc.org.af/media/files/Reports/Social%20Economic/5th%20Report%20on%20Economic%20and%20Social%20Rights%20%28English%29%20%28Final%29%20%283%29%20%28Autosaved%29.pdf>

"Lengthy migration/asylum duration, especially migration/asylum of persons who left the country at an early age or were born while in migration/asylum, has caused many deep cultural and traditional problems for the Afghan society. Since they have been brought up in other countries- cultures, they feel themselves to be strangers in Afghanistan's indigenous culture and many of them cannot adjust themselves to the customs and traditions governing the Afghan society and way of life. This issue has also caused mental problems for them, leading to their social and cultural ostracism and marginalization.

Unfortunately societal treatment of them is often disproportionate and rejectionistic. They are humiliated and discriminated against in the state institutions, including education and higher education institutions. The way they speak and their way of clothing themselves are laughed at and they are harassed. Sometimes the accent and clothing of returnees leads to them being deprived of their rights. These issues give rise to hopelessness, pessimism, and disillusionment among the returnee population, causing them to feel losing their belongingness to their country and society and even leaving the country once more.' (p 107-109)"

□ In een rapport van de Australische Refugee Review Tribunal van 2008, wordt er gesteld dat personen die seculiere opvattingen uiten lastig gevallen en bedreigd, en dat vrouwen die een Westers gedrag hebben aangenomen ernstig risico lopen: <http://www.refworld.org/pdfid/505af8a42.pdf>,

"An RRT Research Response of March 2004 looks at the question of whether people of a secular outlook, or who have turned away from Islam, have faced harm in Afghanistan: The sources consulted suggest that there are some people of secular outlook in Afghanistan, particularly in Kabul, who are expressing their opinions. However, there have been incidents where such people have faced harassment and threats."

In a July 2003 report, UNHCR includes among its profiles of people who "might be at particular risk of violence, harassment or discrimination":

1 Persons who "have campaigned for a secular state" (Para.85).

2 Afghan women who have "adopted a Westernised behaviour or way of life which (i) would be perceived as transgressing social mores in Afghanistan and (ii) has become so fundamental a part of their identity that it would be persecutory for them to have to suppress it (Para.89).

3 Those who have "opposed the Islamic denomination of the Transitional Authority of Afghanistan including journalists and women associations" (Para.90) (UNHCR 2003, Update of the situation in Afghanistan and international protection considerations, July - Attachment 1). "

En verder:

"The coordinator of UNAAAA's Civil Affairs Branch believed that Muslims behaving in a secular manner are in latent danger of reprisals. Non-Islamic/secular conduct is not acceptable in Afghanistan today. Depending on the political development, non-Islamic conduct may cause repercussions in the future, first and foremost in Kabul."

□ Ook een recentere UNHCR rapport: Broken futures: young Afghan asylum seekers in the UK and on return to their country of origin, October 2012, spreekt over dit fenomeen: <http://www.unhcr.org/5098d2679.pdf>

"Westernization

An area of difficulty on which wider research, Kabul-based professionals and experiences of young people concur is the problem of being associated with the West, either ideologically or in terms of wealth. It appears that the longer the young person has been away, and the further they have travelled, the more they are viewed with suspicion by other Afghans. The risks for people suspected to be ideologically aligned with, working or spying for the International Security

Assistance Force (ISAF) are well documented.

It is reported that individuals accused of 'spying' on behalf of international military forces have been executed by anti-government groups (UNHCR 2010), and the United Nations Security Council documented the case of a 15 year old boy abducted from a mosque and killed by the Taliban for the same reason (UN Security Council 2011). A member of the ISAF, responsible for training Afghan interpreters, told us that these young people and men found themselves in danger unless they were able to "completely hide the fact that they have been working for ISAF" (AP 13).

Another confirmed a "higher risk in terms of people thinking that you had aligned with the West in some way" (AP9). An Afghan professional had experienced this difficulty with a returnee in her own family, telling us; Last year, one of my brothers had to come back to Afghanistan from America, but he couldn't go to our province, because the Taliban would say to him 'You come from America, don't you have money for us?' And if you say no, they will think you are a spy. The Taliban know who 'ordinary' people are, and who has come from Europe or is working for the government or an INGO - they have information about everything... these boys are safer if they stay in Kabul... but they do also have spies there and they ask about people who are working with US/UK organizations or who have come back. In my province the Taliban have said that if you are working for an INGO you should not come back to the province if you want to be safe (AP5)

The challenges of perceived westernization can also be of a religious nature. Several young people interviewed had been accused of not taking their Muslim faith seriously enough on return. The same Afghan professional explained that; If they return to Afghanistan and are not praying properly, people

say 'see that they have come back from the West and they are not praying or going to the mosque anymore', and they will say that they are not Muslim any more, and they will blame them, and blame the family for sending them away for money (AP5).

Another professional told of young people she knew, who had decided they did not believe in God anymore, but still attended the mosque for these reasons. Of course, if a returnee has not just neglected their practice of Islam, but is believed to have (or truly has) converted to Christianity, widely perceived to be a 'western' religion, the risks are heightened. One UK-based young person told us "of course, it is more dangerous if you have lived in UK, because the Taliban will ask you 'why did you go there? You want to be a Christian?' They will think you are a Christian and they kill Christians. I have heard some stories about this from two of my friends who were sent back" (YP1).

One of the professionals told us of a young returnee she knew who told her that he had converted to Christianity but "now has to re-submit to the Islamic practice - this is one of the things people look for, because one of the fears that people have here is that people who go abroad convert, so they are watching returnees" (AP8). Although UKBA have at times argued that converts can keep a low profile, she stressed that this "is not an acceptable answer - this boy knows he has to be seen to be actively practicing Islam regardless of what is in his mind or heart" (AP8).

The final risk of being associated with the West, is being perceived to be wealthy. Babak (2010) notes the risk of kidnap or robbery for those demonstrating signs of wealth, and Afghanistan-based professionals and young people agreed that suffering violence as a result of perceived riches was a problem.

Several returned young people had been mugged, and one UK professional told us of a boy she had remained in touch with who had told her that "there are people who hang around at the airport waiting for flights from Europe, to then target them for muggings because they think they are rich" (UKP10). Another young person, whose story is told first hand in the box below, experienced extreme difficulties, including kidnap and beatings, because of his association with the UK. (...)

All professionals concurred that mental health problems were a salient feature of the post-return experience for young people who had been in the UK. One told us that almost every young person who comes back falls into pretty serious depression from life circumstances. I see such listlessness, a kind of abandonment of any desire to live. The mental health problems so many Afghans have are exacerbated because they have tasted freedom and modernity and it's very hard to go back from that. (AP8). Another confirmed that "returnees are going into what is already a highly challenging situation - but they have been exposed to another world and are being forced to accommodate a new situation. The shock and consequent depression are often acute" (AP2). Another simply stated that the young people she had seen "have no hope - they have lost hope for their country" (AP7).

One young person who had been forcibly removed to Afghanistan explained that; After going through this many problems and suffering it had a great mental and health effect on my daily life. I don't know how I can express it but try to think and imagine how much life and day to day living can change. You will face big problems trying to learn and trying to accept and also trying to forget the past, which is hard. The health effects are that I become weak a person inside and outside. It causes my mind to let fear drive me, and sometimes I wake up in the middle of the night and I see all my body shaking. (Young person in Afghanistan who wishes to remain entirely anonymous.)"

□ Dit alles wordt bevestigd in onderzoek van Liza Schuster en Nassim Majidi: "What happens post-deportation? The experience of deported Afghans, Migration Studies, mei 2013" http://www.academia.edu/10903405/What_happens_postdeportation_The_experience_of_deported_Afghans

"Returnees are not only frustrated and angry but also speak of a sense of shame in relation to having failed and coming home empty-handed" (2006: 4, see also Alpes 2012). 13 An Afghan in Paris explained to nods of approval 'those words are sharper than blades, and the wounds do not heal' (Nemat, 40). The shame is felt not just by the individual deported but by the whole family and the only opportunity to purge it is through re-migration. A focus group with young men deported from the UK in Kabul highlighted a common experience: having fingers pointed at them, and being called 'the deportee' (also noted by Drotbohm in relation to those deported to Haiti (2011)). In a country where neighbours know everything about each other and there is very little room for privacy it is difficult to hide a deportation. In

Afghanistan, Majidi (2009) has found similar responses to those found by Peutz in Somaliland: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006: 227). Life in the West is sometimes seen by community members as having 'contaminated' the teenagers and young adults who left for the UK at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.). Life in the UK is perceived as having had a negative impact on their development. In the case of one young man interviewed in 2009 and again in 2011, from Paghman district in Kabul province, his return home led to clashes arising from his changed perspectives:

They all bother me because I went to the UK. They say I lost my culture, became a kafir . . . all sorts of insults. Another deportee - Habib - returned and was killed in our village last year. I left because I no longer felt safe. But now I have no employment, no stable income, no skills, no future and no family by my side. (Najib, 22)"

In een volgende publicatie gaan de auteurs verder met hun onderzoek en tonen zij aan hoe ver de sociale controle gaat: Liza Schuster & Nassim Majidi (2015) Deportation Stigma and Re-migration Journal of Ethnic and Migration Studies, 41:4, 635-652;

"Tainted by their failure, they suffer an important loss of status. This in turn affects their employment or marriage prospects. Employment is most often found through networks and connections (wasita), so a man's reputation is therefore closely linked to his ability to secure a job. Questions will be asked of different family members and friends about the individual's behaviour abroad and the reasons for his return if it is not voluntary and temporary. Similarly, the stigma of failure can make finding a bride difficult. One of the first acts of many young men when they receive papers is to return to Afghanistan to look for a bride, and his capacity to bring his wife abroad with him is an important point in his favour.

Having said that, for some of those who have been deported, marriage is seen as a way to bring him back into the fold, of anchoring him, although this necessitates finding a bride price, which will be difficult if family capital was spent on the journey. If this has repercussions for the marriages of other siblings—this will increase resentment within the family. "

"The stigma of deportation is complicated by the stigma of contamination, which can have fatal consequences. In Afghanistan, we found similar responses to those found by Peutz six years earlier: 'those who are returned to Somaliland are potential spoilers of the true culture at home' (2006, 227). The teenagers and young adults who left for Europe at a young age and returned with visible and invisible signs of their cultural change (clothing, behaviour, accent etc.) are sometimes seen by family and or the community as 'contaminated'!...) In this case the stigma has to do with the time spent abroad, rather than the simple fact of having been returned against one's will. Deportation exposes and compounds the stigma of contamination, particularly for those without economic or social power. As seen from Najib's comments, this can lead to murder. The stigma of contamination could be mitigated if the person was seen to come back bringing benefits to his family, or if he could present himself as a successful migrant as with the KFC businessman above rather than a failure—although this too has dangers, since we encountered stories of people presumed to have come back with money being kidnapped (Schuster and Majidi 2013)."

□ Het onderzoek van de "Refugee Support Network" van april 2016, bevestigt dit alles opnieuw en opnieuw: https://refugeesupportnetwork.org/sites/default/files/files/After%20Return_RSN_April%202016.pdf

Over integratie en opbouwen van een leven kan men het volgende lezen in dit rapport: p. 18: "The majority of young returnees monitored have experienced significant practical challenges on return to Afghanistan, with their logistical and practical efforts hampered by security concerns, a lack of social networks and fears of becoming a burden on others. Almost two thirds have not been able to remain in Kabul, and have moved on to other provinces. Over half have not been able to live with their family and have had to source accommodation elsewhere, often with great difficulty. Financial difficulties have also been a key feature of life for the majority of young returnees"

p. 19: "The young returnees monitored have prioritised security (or perceptions of security) over the whereabouts of family, employment opportunities and cost of living when making decisions about location. In many cases, this prioritisation of security in choice of location has led to frequent and often sudden moves. Repeated moves have prevented young returnees from viewing their location as a long-term home where a life can be gradually built, and have created a constant sense of temporality and instability"

p.25: "Fear of stigma or discrimination has, in many cases, created a barrier to building open and honest friendships, leaving young people internally isolated and disconnected.

Over veiligheid stelt het rapport het volgende:

p.30: The vast majority of young returnees monitored for this report stated that the ongoing insecurity in Afghanistan had a direct impact on the practicalities of their daily lives.

p.31: Insecurity has been found to be a very real part of life for young returnees, and coping with this is particularly difficult because of the contrast with the more peaceful life they had become accustomed to in the UK. In some cases, young people have been threatened or targeted as a result of issues connected to their original asylum claims, and, for a significant group, simply being identified as a returnee has put them at considerable risk of violence

De bestreden beslissing maakt geen melding van een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, terwijl duidelijk is dat aan verzoeker de subsidiaire bescherming werd toegekend en de situatie in Afghanistan niet gunstig is geëvolueerd.

De bestreden beslissing is dan ook in strijd met artikel 3 EVRM."

4.3.2. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekers bewering als zou verweerder in de bestreden beslissingen geen overwegingen hebben opgenomen omtrent het risico dat hij eventueel zou kunnen lopen om in zijn land van herkomst te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen feitelijke grondslag mist. Verweerder heeft gemotiveerd dat hij verzoeker de mogelijkheid bood om aan te geven of er redenen waren waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan en dat verzoeker verklaarde dat zijn leven in dat land in gevaar was. Verweerder heeft gesteld dat verzoeker ter onderbouwing van zijn standpunt dat hij niet naar zijn land van herkomst kon terugkeren omdat hij er bepaalde risico's liep heeft verwezen naar een rapport van EASO en een document van het UNHCR. Verweerder heeft gemotiveerd dat verzoeker echter niet heeft uiteengezet waarom hij meende dat uit deze verslagen kon worden afgeleid dat hij persoonlijk enig risico liep. Verweerder heeft tevens opgemerkt dat de commissaris-generaal op 21 december 2018 de beslissing nam om de subsidiaire beschermingsstatus die aan verzoeker was toegekend in te trekken en de verslagen waarnaar verzoeker verwees respectievelijk van december 2017 en augustus 2018 dateren. Verweerder heeft aangegeven dat deze verslagen de commissaris-generaal er dus niet van hebben weerhouden om verzoekers subsidiaire beschermingsstatus in te trekken en te oordelen dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt en dat een loutere verwijzing naar deze verslagen hem dus niet noopt om tot een andere conclusie te komen. Verzoeker citeert nog uit een aantal andere documenten die evenwel niet van recentere datum zijn dan de stukken waarmee de commissaris-generaal en verweerder rekening hielden en hij maakt met deze citaten ook niet aannemelijk dat verweerder dienstige informatie over het hoofd heeft gezien. De Raad kan daarenboven niet inzien op welke wijze citaten met betrekking tot de problemen die personen die niet in het land waarvan ze de nationaliteit hebben werden geboren of die dit land op jonge leeftijd verlieten ondervinden in voorliggende zaak nuttig kan zijn. Verzoeker is immers in Afghanistan geboren en verbleef er het grootste deel van zijn leven. Er blijkt ook niet dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België dusdanig is verwesterd dat hij niet meer zou kunnen aarden in het land waar hij opgroeide of dat hij er om die reden gevaar zou lopen. Aangezien verzoeker een man is blijkt ook niet dat de informatie die hij verstrekt omtrent de situatie van de vrouw in Afghanistan relevant is. Er werd vastgesteld dat verzoeker veel affiniteit heeft met de Afghaanse hoofdstad, aangezien hij er reeds werkte als taxichauffeur, hij er een wagen kocht, een van zijn kinderen er werd geboren en hij er ging feesten. Verweerder wees er ook op dat verzoeker er een vriend heeft en dus op iemand kan terugvallen. Verzoeker toont, met zijn verwijzing naar de situatie van personen die zich niet in een vergelijkbare situatie bevinden of die niet dezelfde achtergrond, vaardigheden of kennis hebben als hijzelf en die niet over enig netwerk beschikken, niet aan dat deze argumentatie incorrect is.

Verzoeker stelt onterecht dat verweerder geen rekening hield met de verplichting die voortvloeit uit artikel 3 van het EVRM en toont met zijn betoog niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat hij in Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK